

РЕШЕНИЕ

№ 17901

гр. София, 27.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 30.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **8574**
по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на М. Е. Б., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], ул. „4-ти Януари“ № 34, офис 2 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 26.07.2024 г. , издаден от съветник консул А. З. при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция, връчен на жалбоподателя на 26.07.2024 г. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че апликантът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни, като е взето предвид, че няма намерение да се установи трайно в република България, а само да посещава страната като гост, тъй като е собственик на фирма в Република Турция. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът съветник консул А. З. при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Не претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец от 30.05.2024 г. жалбоподателят е поискал

от Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция да му издаде виза тип „Д“, като към заявлението са приложени и документи доказващи доход и осигурен адрес. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от А. З. при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че апликантът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни, като е взето предвид, че няма намерение да се установи трайно в република България, а само да посещава страната като гост, тъй като е собственик на фирма в Република Турция. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 16/18.04.2024 г., издадена от генералния консул на Република България в Генералното консулство в [населено място], Р. Турция, издадена на основание Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. и Заповед № 95-00-209/29.03.2024 г. на Министър на външните работи на Република България във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВнР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза „Д“ е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че апликантът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни, като е взето предвид, че няма намерение да се установи трайно в република България, а само да посещава страната като гост, тъй като е собственик на фирма в Република Турция. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения, като по делото такива данни не се установиха. Съществено в случая, обаче, е, че съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят подава като цяло бланкетна жалба, като в нея не посочва нарушения на Конвенцията. Ето защо, жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. В течение на процеса жалбоподателят твърди, че е от български произход и представя документи за това – л. 71. Това, обаче, не релевира на засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на

човека с процесния отказ за издаване на виза „Д“ за дългосрочно пребиваване.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Е. Б., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], ул. „4-ти Януари“ № 34, офис 2 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 26.07.2024 г. , издаден от съветник консул А. З. при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.